

DE KRACHT VAN DE SCHELP

**AIXE-SUR-VIENNE
CLERMONT-FERRAND**

GR 4 - deel 3

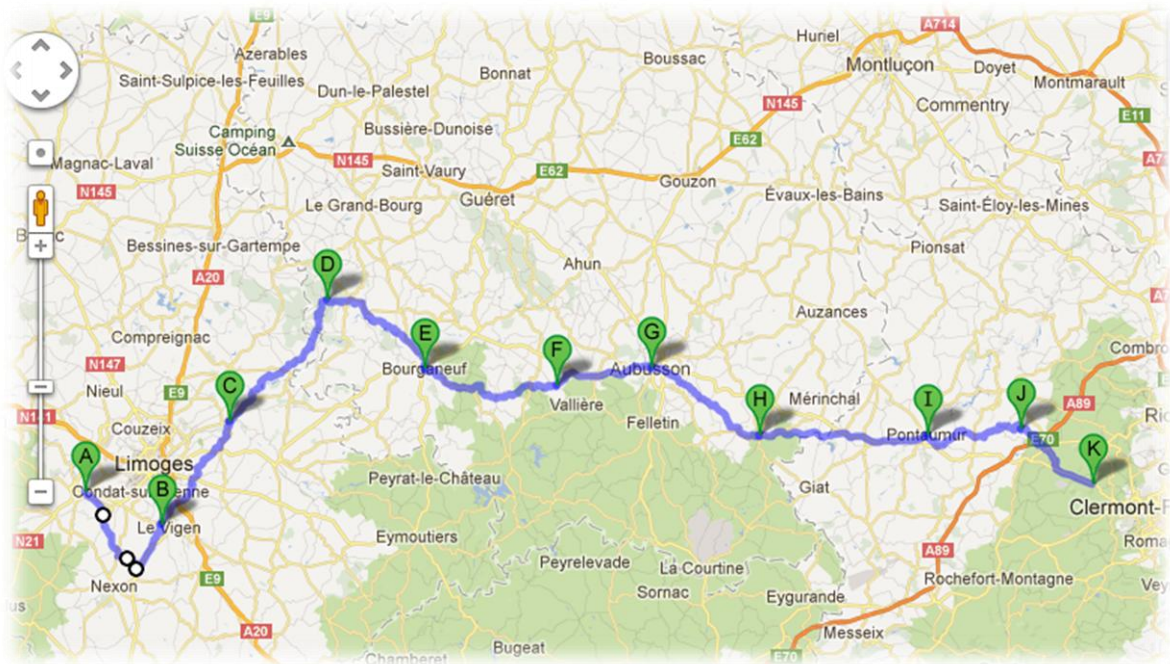
VOORSTELLING TOCHT

“Le sentier de grande randonnée 4” (grote routepad nr.4)) is een lange afstands-wandelpad, dat begint vanuit het Franse Royan (Charente-Maritime) en eindigt in het Franse Grasse (Alpes-Maritimes). Op deze wijze verbindt de GR4 de Atlantische kust met de Provence.

De GR4 doorkruist 13 departementen: Charente-Maritime, Charente, Dordogne, Haute-Vienne, Creuse, Puy-de-Dôme, Cantal, Lozère, Ardèche, Gard, Vaucluse, Alpes-de-Haute-Provence en Alpes-Maritimes.

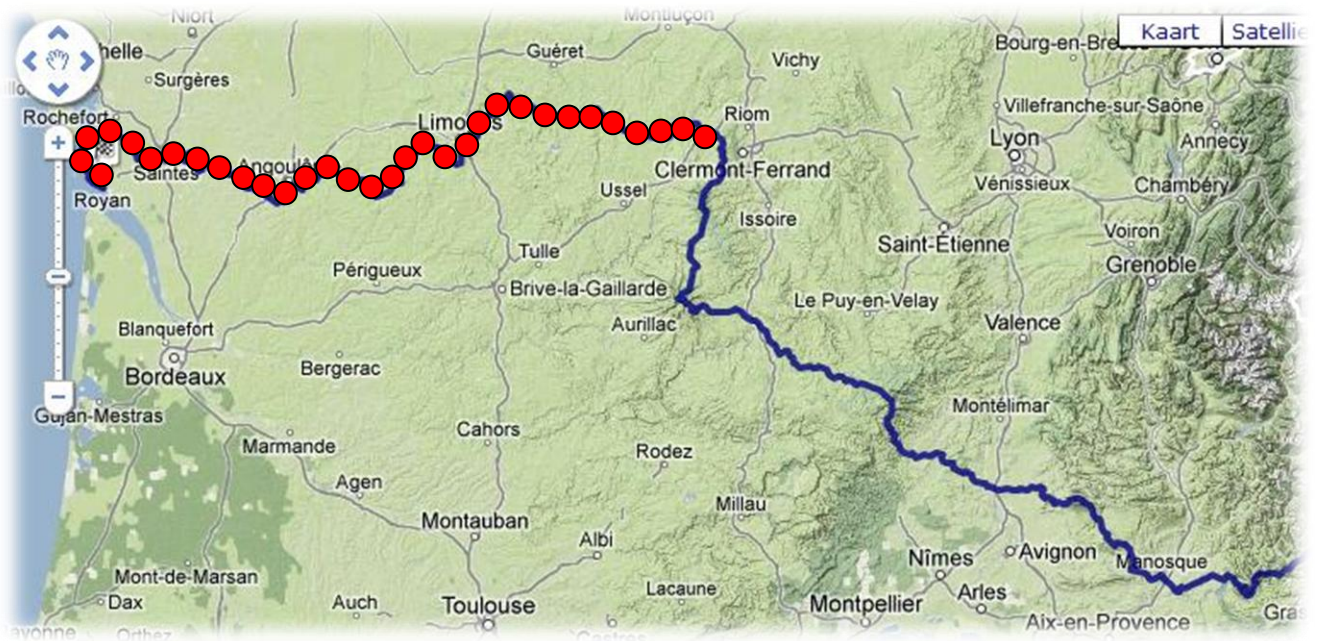
Het pad heeft een lengte van zowat 1.500 km. Ik gebruik de GR 4 als aanlooproute naar Santiago de Compostela. Tot Grasse staat de te volgen weg al vast. Van in Grasse ga ik hoe dan ook doorsteken naar het Heiligdom Lourdes vermoedelijk via Albi maar dat staat nog niet vast. Dat moet ik nog concreet uitwerken. En van Lourdes ga ik dan naar Santiago de Compostela. Geen flauw idee hoeveel kilometer dit avontuur zal beslaan maar ik schat tussen de 3.000 en 4.000 kilometer.

Deze onderneming geef ik als titel “De kracht van de schelp” omdat ik sterk geloof in de kracht van de schelp.

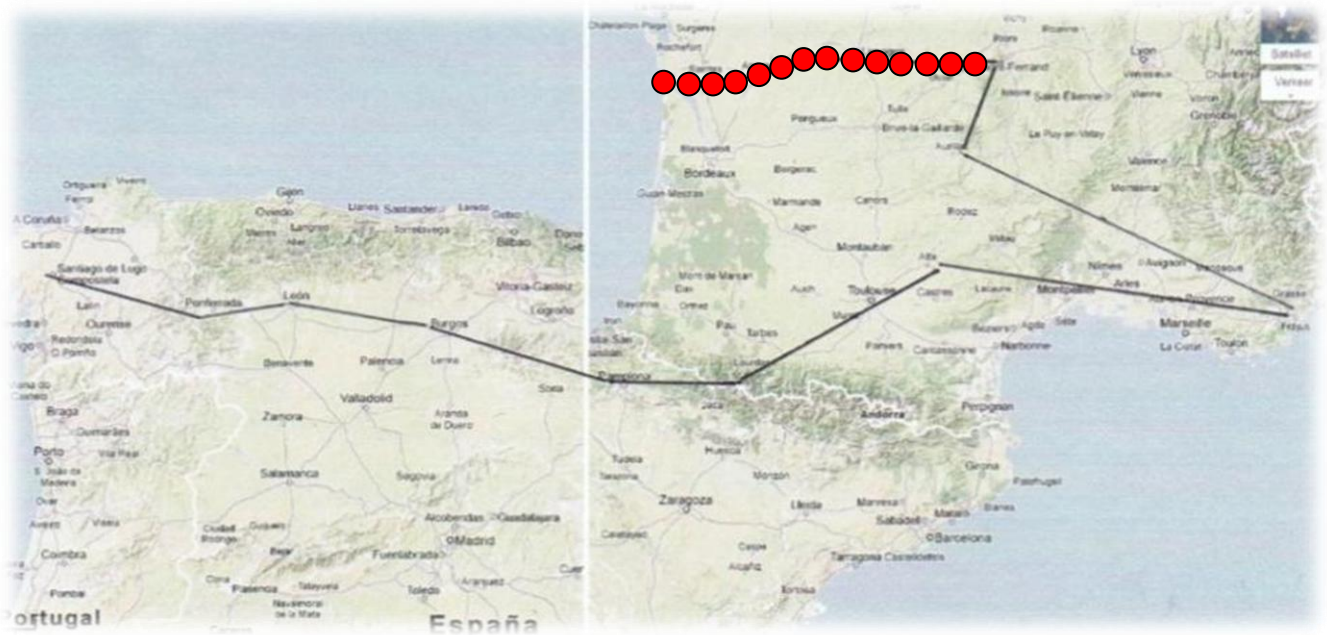

Hierboven een kaartje met het overzicht van de route die we nu gelopen hebben.

Hierboven een overzichtskaartje van de GR 4. Het blauwe gedeelte is het traject dat ik nog moet doen tot Grasse. De rode bolletjes is het reeds afgelegde traject.

De zwarte verbindingslijnen tussen de steden is het traject dat ik nog moet doen. De rode bolletjes is het traject dat ik reeds heb afgelegd. Het traject is lang maar met de kracht van de schelp kom ik er vast en zeker wel.

DEELNEMERS

Henk Jansen (Elspeet Nederland)

Ludwig D'Haese (Merchtem)

Ikzelf ben een veelwandelaar en ga maandelijks een tiental dagen wandelen. Ik ben met pensioen en kan dan ook ten volle mijn voornaamste hobby (wandelen en genieten van de natuur) beoefenen.

Henk ken ik al een vijftal jaar. We hebben elkaar ontmoet op het Deltapad in Nederland. Sedertdien gaan we jaarlijks een tweetal keer samen op stap. Henk is een houthandelaar en werkt dagelijks in het bos om er bomen te rooien. Hij houdt eveneens van de natuur en van het buitenleven.

Zondag 21 april 2013

De TGV brengt ons (zonder enige vertraging) tot Limoges. Daar nemen we dan nog een boemeltreintje tot Aix-sur-Vienne waar Christian ons komt ophalen met de wagen. Vorig jaar heb ik de GR 4 beëindigd in Aix-sur-Vienne en toen heb ik bij Christian en zijn echtgenote Maryse een kamer gekregen om er te overnachten. Zij stellen gratis kamers ter beschikking aan pelgrims.

Fier laat Christian zijn wijnkelder zien. De kleinzoon is op bezoek en is erg opgezet met het bezoek van de pelgrims.

Maandag 22 april 2013

- Van : Aix-sur-Vienne 220 m
- Naar : Solignac 260 m
- Afstand : 31 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 5000 m
- Duur : 7 uur

Christian brengt ons met de wagen naar Aix-sur-Vienne. We starten onze tocht aan de brug over het riviertje "Aixette", juist op de plaats waar het riviertje uitmondt in de Vienne.

De Aixette heeft een lengte van 27,1 km en ontspringt in Bussière-Galant en is een sub-zijrivier van de Loire.

Aixe-sur-Vienne is gelegen in het departement Haute-Vienne (regio Limousin) en maakt deel uit van het arrondissement Limoges. Er zijn documenten gevonden uit 982 waaruit blijkt dat er toen reeds pelgrims passeerden. De hele stad was trouwens sterk religieus georiënteerd, wat blijkt uit de mariabeeldjes op de huizen en de kruisen en gewijde fonteinen in de straten.

De GR 654 loopt de komende vier dagen nagenoeg gelijk met de GR 4. De GR 654 is de route Vezeley waar ik eveneens aan begonnen ben.

Een landbouwtractor heeft zich zodanig opgesteld dat we met moeite een doorgang kunnen vinden. Het is hier reeds volop lente met aangename temperaturen van iets boven de 20°C.

Ook hier heeft de lente lang op zich laten wachten en heeft men een lange winter achter de rug met veel wateroverlast.

Rond de middag zoeken we een mooi plekje op, koken wat water voor een soepje of een koffie en eten onze boterhammetjes op.

Hele weilanden worden geel gekleurd door de paardenbloem. De bladeren van de bloem zijn eetbaar. Traditioneel worden de bladeren hiertoe overdekt met zand. Ze worden dan molsla genoemd. Het is het jonge blad van de paardenbloem. Vroeger werd in de lente in molshopen naar gebleekte paardenbloembladeren gezocht, vandaar de naam molsla.

In de Sovjet-Unie is, in 1941, getracht om uit paardenbloemen rubber te fabriceren. Er werden speciale landbouwwerktuigen voor ontwikkeld en speciale fabrieken gebouwd. In de daarop volgende jaren voorzag de paardenbloemeteelt in 30 procent van de rubberbehoefte van de Sovjet-Unie. Eén hectare paardenbloemen levert 150 kilogram rubber tegen 2000 kg per ha voor de Braziliaanse rubberboom. Door de opkomst van synthetisch rubber ging de betekenis van de paardenbloemeteelt voor de productie van rubber verloren.

We doorkruisen mooie bossen en we komen haast geen mens tegen. Behalve het geluid van de vogeltjes overheerst de stilte.

Deze brug werd gebouwd in de dertiende eeuw speciaal om de pelgrims de rivier te kunnen laten oversteken.

We eindigen in het dorpje Solignac. Er is maar één hotel in het dorp en dat blijkt dan nog gesloten te zijn. Ook de toeristische dienst is gesloten vandaag. Het gemeentehuis is echter wel open. Ik doe er navraag. Er is geen onderkomen voor pelgrims maar de gemeente heeft wel een terrein met een kantine. Een telefoontje volstaat om de toelating te krijgen om er onze tent te mogen zetten. Er is tevens water aanwezig maar geen sanitair of elektriciteit.

Henk begint meteen met de kantine op te kuisen. Hij heeft het immers graag netjes. Ikzelf rust wat uit en geniet wat van de laatste zonnestralen. Er is plaats zat om de tent te zetten maar we beslissen om dat toch niet te doen. Er is immers plaats genoeg in de kantine om daar ons matje te leggen en in onze slaapzak te kruipen.

Henk heeft een ligzetel gevonden en gebruikt dat als bed. Ikzelf leg mijn matje op de tafel en slaap daarop.

Dinsdag 23 april 2013

- Van : Solignac 260 m
- Naar : Saint-Priest-Taurion 260 m
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 7 uur

Bij het ochtendgloren ruimen we de boel netjes op. Terwijl Henk koffie zet haal ik bij de bakker verse koffiekoeken. Na ons ontbijt zetten we onze weg verder. Na een paar honderd meter passeren we een huis. Aan de voordeur ervan staat een man een sigaret te roken. Hij komt naar ons toe en spreekt ons aan. Het blijkt de eigenaar te zijn van de kantine en van het terrein er rond. Het doet hem plezier dat hij twee pelgrims heeft kunnen helpen.

's Morgens is het nog wat mistig maar eens de zon er door komt is het terug aangenaam warm.

We gaan onder Limoges door en doen de eigenlijke stad niet aan maar af en toe zien we de stad wel in de verte liggen.

Ik stap steeds met wandelsticks. Als ik een foto dien te nemen of mijn handen dien vrij te hebben dan hang ik de sticks even rond mijn nek.

Af en toe doorkruisen we een klein dorpje maar veel stelt het meestal niet voor. Over het algemeen staan er maar een paar tientallen woningen.

Voor de kerk van Saint-Just-le-Martel staat een oorlogsmonument met de namen van de gesneuvelde inwoners van het dorp.

Een lama ligt lekker wat te zonnen in de weide. Een lama staat bekend om zijn typische reactie tegenover (vermeend) gevaar, namelijk spuwen in de richting van zijn belager. Het zure en stinkende uitgespuwde speeksel bestaat gedeeltelijk uit halfverteerd voedsel uit de maag. Je laat een lama dan ook beter met rust.